

hurtigt et Ministerium og en Kommunalbestyrelse kan faa en Sag i Gang. Det er en ekstraordinær Hurtighed. Af de Data, der foreligger for os, vil man se, at forrige Mandag holdt Borgerrepræsentationen Møde, hvorved den traf en Beslutning, og inden den paagældende Borgmester i den tidlige Morgenstund gik hjem til sit Hus, havde han skrevet og underskrevet en Skrivelse til Justitsministeriet om denne Sag; en Skrivelse, Justitsministeriet vel neppe har faaet, før Solen stod op den følgende Dag. Sagen er straks ekspederet videre med en Skrivelse, man næsten skulde tro havde været i Orden i Forvejen, fra Justitsministeriet til Museumsbestyrelsen, en Skrivelse, hvori Justitsministeriet oplyser, at næste Mandag, altsaa 7 Dage efter, at Beslutningen er truffet, vil der i et Statsraad blive forelagt et Lovforslag om denne Sag, men man udbeder sig Museumsbestyrelsens Erklæring. Medens saa Museumsbestyrelsen sidder og skriver paa denne Erklæring, ikke alene udarbejder Justitsministeriet sit Lovforslag og dets Motiver, men lader det ogsaa trykke, thi dette Lovforslag maa selvfølgelig have været trykt, før Bestyrelsens Udtalelser Lørdag Morgen eller Lørdag Formiddag er kommet op i Ministeriet. Det vilde ikke være underligt, om Bestyrelsen for Museet egentlig betragtede dette som et lille Stykke af en Haan imod sig, thi skal der være Mening i, at man, før man forelægger et Forslag, vil have en Udtalelse, en Erklæring fra Bestyrelsen, maa man dog i alt Fald give den Tid til at skrive denne. Men Tiden har været ganske overordentlig kort. Medens jeg altsaa i og for sig paaskønner Hurtighed, maa jeg dog mene, at den her er udover alle naturlige Grænser. Det synes egentlig, som om Ministeriet forud har taget Stilling for den ene af de to Parter imod den anden, og det er højst uheldigt, naar man ser hen til, hvorledes denne Bestyrelse er kommet til at indtage sit Sæde.

Man kan sige meget mod, men sandelig ogsaa for de selsupplerende Bestyrelser. Ved denne Lejlighed har vi haft den Glæde at høre blandt de 4 Talere to af Borgerrepræsentationens Medlemmer; og det er intet Under — saa meget mindre som de endogsaa var Medlemmer af det Udvalg af Borgerrepræsentationen, der havde med denne Sag at gøre —, at de har taget Ordet for, at det skal ske, som Borgerrepræsentationen i sit Møde forrige Mandag har udtalt sig for. Det er naturligt, det er menneskeligt. Men naar

jeg ser paa dette Lovforslag, maa jeg dog sige, at jeg absolut er imod at give Justitsministeriet en saadan Bemyndigelse, som der her er Tale om. Det forekommer mig at være en meget farlig Ting og for saa vidt at minde lidt om Enevoldsmagten. Denne Bestyrelse sidder jo nemlig i Virkeligheden i Henhold til Thorvaldsens Testamente — det vilde ikke have været saa galt, om dette var blevet optaget i Bilagene, men det har der formodentlig ikke været Tid til, da vi først i Dag har modtaget Erklæringen fra Bestyrelsen. Thorvaldsens Testamente af 1838 begynder med en vis Højtidelighed: „Undertegnede Billedhugger Bertel Thorvaldsen, Konferensraad . . . Direktør for det kongelige Akademi for de skønne Kunster“ og saa fremdeles, og ender med en Tilkendegivelse af, hvad der skal anses for at være hans „sidste Villie og ubrødeligen overholdes“. I et Tillæg til Testamentet skriver han: „Efter at det for mine Arbejder og de øvrige mig tilhørende Kunstgenstande bestemte Museum er, ved de af den oprindelige Komité for dets Oprettelse indsamlede Bidrag af over 60,000 Rigsbankdaler og ved min kære Fødestads betydelige Tilskud, opført paa en til mine Ønsker svarende Maade og nu er saa vidt færdigt, at jeg kan have Haab om i indeværende Aar at tage det i Brug, saa finder jeg mig foranlediget til at foreskrive og fastsætte følgende Tillæg“ og saa fremdeles. I dette Tillæg findes der ikke ligefrem en Bestemmelse om Bestyrelsen for hans Museum, men derimod en Bestemmelse om, hvem der skal være Executores testamenti. Disse er 5 ved Navn nævnte Mænd samt et Medlem af Københavns Magistrat, og der staar, at Executores testamenti „bemyndiges til at udnævne Eftermænd i de fratrædendes Sted, hvilken Bemyndigelse skal tilkomme deres eventuelle Eftermænd. Ligesom de nuværende Executorer af Venskab for mig og af Kærlighed til Kunsten have paataget sig dette Arbejde uden noget Vederlag, saaledes antager jeg ogsaa, at deres Eftermænd vil gøre det“. Og saa fastsættes det, at naar en Eksekutor dør, skal der fremtidig kun være 5 Eksekutorer, og de skal da supplere sig selv paa den Maade, som nu er kendt af Lovforslagets Motiver, nemlig saaledes, at der blandt dem altid skal være mindst 2 Professorer ved Akademiet for de skønne Kunster, et Medlem af Københavns Magistrat og en lovkyndig, og disse 4 skal vælge det 5te Medlem. Det ses af den Oversigt, vi har faaet i Dag,